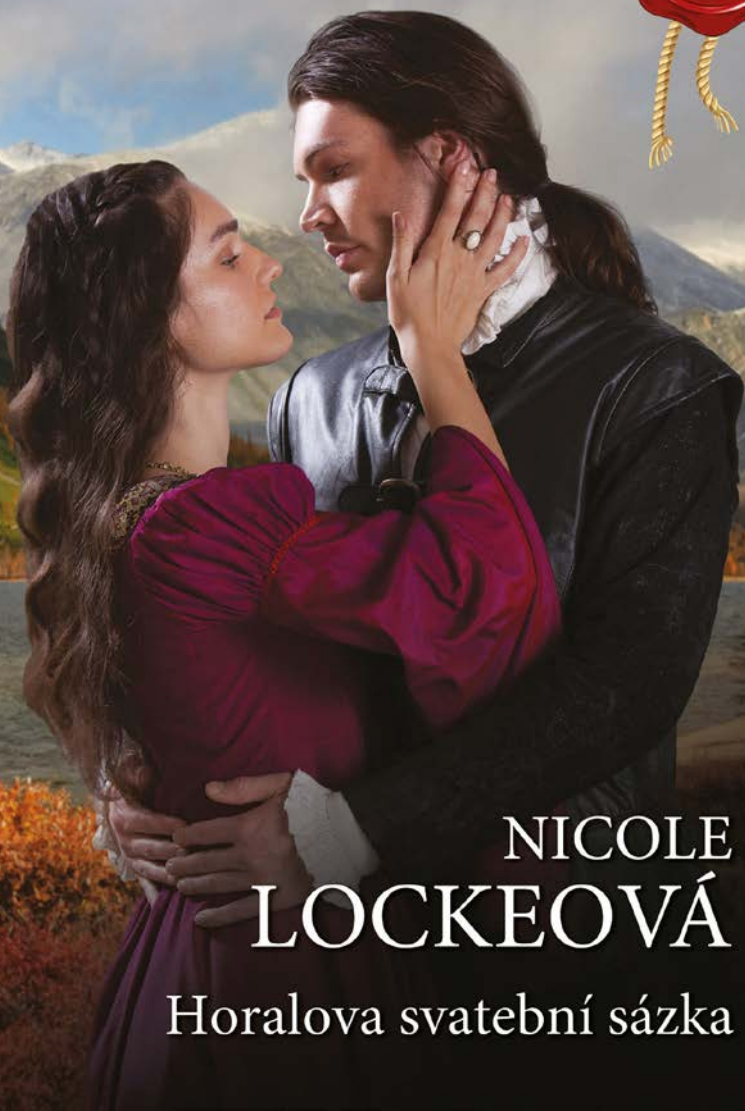

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

NICOLE
LOCKEOVÁ

Horalova svatební sázka

NICOLE LOCKEOVÁ

HORALOVA
SVATEBNÍ SÁZKA

PŘEKLAD

JANA PEŠKOVÁ

Milá čtenářko,

shodou okolností se obě hrdinky romanci, jež jsem si pro Vás nachystal na duben, jmenují Anna. A mají toho více společného než jen jméno. Obě jsou nezávislé, samostatně uvažující mladé ženy, které se jen tak nenechají zastrašit dobovými společenskými názory na postavení a chování ženy. A mají i dost kuráže si za svými názory stát a nakonec si vyvzdorovat své místo na slunci i výjimečný vztah. Ať již tedy otevřete knihu Skandál s guvernantkou nebo Horalovu svatební sázku, věřím, že Vás obě Anny okouzlí svou krásnou osobností.

Přeju Vám ničím nerušenou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Nicole Lockeová

HORALOVA SVATEBNÍ SÁZKA

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
The Highlander's Bridal Bid

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Jana Pešková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2022 by Nicole Locke
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1171-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1172-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1173-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Duben 1297, země klanu Grahamů

„Je pozdě,“ pronesl Camron z klanu Grahamů.
„Měli bychom jít spát.“

„To tedy ne,“ zamumlal jeho bratr Hamilton.
„Je brzy, podívej, vychází slunce.“

Camron zvedl hlavu z bratrova ramene a podíval se tam, kam Hamilton nezřetelně ukázal. „Je to jen další oheň, který ještě nezhasl.“

„Ten náš už zhasl.“ Hamilton kopl do popela před nimi a Camron málem přepadl dopředu, bratr ho rychle přidržel, aby se mohl znovu bezpečně nahrbit.

Cítil na sobě chlad dubnové noci. Právě proto byly před vesnicí rozdělány další tři ohně s poleny a lavicemi, kde se mohl klan Grahamů shromáždit a oslavit návrat bratrů a dalších a rozloučit se s těmi, kteří zaujmou jejich místo na vnějších hranicích jejich země.

Hlasy ostatních mužů teď neslyšel. Odjeli před několika hodinami, nebo už bylo ráno, jak se domníval Hamilton?

Jejich oheň vyhasl. Ze všech účastníků oslavy seděl na kládě jen on a jeho bratr, přitisknutí jeden k druhému, bok po boku.

„Musíme jít spát,“ zopakoval.

„Nejsem si jistý, jestli se teď dokážu postavit na nohy,“ odpověděl Hamilton.

Camron si byl naopak jistý, že on se na nohy rozhodně nepostaví. Všichni ostatní už byli pryč. Pokud měl v úmyslu odejít, bude se muset vzchopit.

„Kolik piva jsme to vypili?“

„Jsme poslední Grahamové, co zůstali na nohou,“ řekl jeho bratr.

Sice nestáli na nohou, ale byl příliš unavený, aby na tuto skutečnost upozornil.

„Nikdy nesázej proti Grahamovi, když jde o pití, vždycky prohraješ,“ pokračoval Hamilton.

„Já *jsem* Graham.“

Camron měl pocit, že něco podobného už od Hamiltona slyšel.

Koneckonců tak to začalo, a tak začínala i většina jejich vzájemných klání, výzev a sázek. Od chvíle, kdy si uvědomili, že vypadají úplně stejně od výšky přes barvu vlasů až po prsty na nohou, se neustále snažili jeden druhého překonat, aby dokázali svou odlišnost.

Ne sobě, ale celému světu kolem. Sám v sobě si vždycky připadal jiný než Hamilton.

Navíc to bylo i viditelné... on byl zdrženlivější, zatímco jeho bratr se rád chlubil, že je odvážný, nebo něčím podobně nesmyslným. Ve skutečnosti to pravé slovo pro něj bylo výtržník.

Když došlo k nějaké sázce, byl to obvykle Hamilton, kdo ji inicioval, stejně jako většinu ostatních výzev a bojů o to, kdo z nich je lepší.

Camron se pokusil otřít si čelo a netrefil se.

„Au,“ zakvílel Hamilton. „Proč jsi mě píchl do oka?“

„Nic jiného si nezasloužíš,“ zabručel Camron.

„Možná jsi neměl pít tolik medoviny.“

Pil medovinu? Tak proto mu třesčí hlava. Ze Seocovy medoviny. Seoc byl vysoký jako dub a stejně mohutný. Vyrobil medovinu, aby se mohl opíjet. Nebyla určena k tomu, aby ji pil někdo jiný v jakémkoli množství.

„Myslel jsem, že pijeme pivo?“

„Pili jsme pivo, ale zřejmě jsi chtěl, aby tě ráno bolela hlava.“ Hamilton si opřel hlavu o Camronovo rameno. „Potřebuju se vyspat.“

To Camron taky. Místo toho seděli na dutém kmeni a mlha jim zvlhčovala oblečení.

Nebyla mu až tak zima, ale nevěděl, jestli je to tím, že oheň u jejich nohou vyhasl teprve nedávno, nebo jestli ho medovina, která mu proudila v žilách, udržovala v necitlivosti, anebo jestli jej mohutné tělo jeho bratra, který se o něj opíral, chránilo před větrem.

Objal se rukama. Kdyby mu byla zima, vstal by. Ale protože nebyla...

„Je dobré být zase zpátky doma,“ řekl Hamilton tiše.

Camron se s leknutím probral – spal snad?

Hamilton zachrápal. Ať už to byl jeho vlastní

hlas nebo bratrův, na tom nezáleželo... ta slova přesně vystihovala, jak se Camron cítil.

V posledních letech bylo těžké udržet si klidnou existenci, kterou si jeho klan dříve hojně užíval.

Nebylo to jen kvůli napětí mezi Anglií a Skotskem, nebo kvůli králi Edwardovi a loňské březnové bitvě u Dunbaru, kdy zemřel sir Patrik z Grahamu.

Po té bitvě on i Hamilton uprchli do lesa, přičemž s sebou táhli svého přítele Seoka. Seoc utrpěl zranění na hrudníku, které mu přivodilo vysokou horečku a málem ho připravilo o život.

Mír narušovaly i okolní klany.

Většina klanů mezi sebou neustále přátelsky soupeřila. Některé, jako například klany Buchanů a Colquhounů, tak přátelské nebyly. V poslední době mezi nimi narůstalo napětí, které nezmírnil ani sňatek mezi nimi.

On a Hamilton tu svatbu se všemi oslavovali, ale celá oslava byla naplněna jakousi tíživou předtuchou boje, se kterým klan Grahamů nechtěl mít nic společného, a díky bohu se do toho s Hamiltonem nezapletli.

Rostoucí spory mezi Anglií a Skotskem je zaměštnávaly dostatečně. Od Dunbaru byly pravidelné hlídky a zprávy kvůli výměně informací mezi klany nezbytné, ne-li životně důležité pro ochranu životů.

Zajímalo ho, jestli to k něčemu bude. I teď William Wallace chystal nějaký úder proti Angličanům. Možná to bude ve Stirlingu, ale žádná bitva není dost daleko na to, aby byl někdo v bezpečí.

On i jeho bratr byli svobodní a dobře zacházeli s mečem. V důsledku toho byli právě oni často vysíláni ke komunikaci s ostatními klany nebo na hlídky. Tuto noc byli oni i mnozí jejich přátelé poprvé po dlouhé době doma. Proto to oslavování a pití.

A teď přišla ta téměř zoufalá sklíčenost, která na Camrona vždy dopadla. Byl rád doma, ale i tady ho čekala muka. Vytrvalé trápení, které nemělo nic společného s boji a válkami, ale naopak zcela souviselo s Annou, ženou, do níž se zamiloval, už když mu bylo deset let.

„Zase sis ztěžka povzdechl, bratře.“ Hamilton zvedl hlavu a pak si ji znovu uložil na jeho rameni. „To už na ni zase myslíš? Vždyť tu nejsme ani jeden celý den.“

Nezáleželo na tom, jestli tu byli hodinu nebo několik let. Jeho myšlenky se vždycky vracely k ní.

„Dnes ji uvidím. Je lepší na ni myslet a být připravený, než abych na ni někde za rohem nečekaně narazil.“

„Myslel jsem, že jsem tě opil natolik, abys aspoň na chvíli dal pokoj,“ povzdechl si Hamilton.

„Proto jsi do nás takhle celý večer lil pivo?“

Hamilton se narovnal, upravil si kabátec a pak se o něj opět opřel. Paže, do níž se mu právě začal vracel cit, znovu znecitlivěla.

Jeho bratr byl těžká váha. To samé se ovšem dalo říct i o něm. Stejně hnědé vlasy, identické hnědé oči. Nebyli tak vysocí jako někteří z jejich klanu, ale říkalo se o nich, že jsou dvakrát silnější.

Dokonce ani jejich rodiče je od sebe někdy nedokázali rozeznat, čehož hojně využívali.

Když přemýšlel o jejich vzhledu, nikdy při pohledu na bratra neviděl sám sebe. Když už něco, tak měl pocit, že se dívá na svůj protiklad.

Výjimkou byla Anna, která je vždycky dokázala rozlišit. Samozřejmě to mohlo být tím, že na ni zíral už od dětství jako na svatý obrázek a vypadalo to, jako by od ní nikdy nedokázal odtrhnout zrak.

„Já jsem tu soutěž, kdo vypije víc, nezačal,“ bránil se Hamilton.

Hamilton byl vždycky ten, kdo chtěl o vše soutěžit... nebo skoro vždycky.

„Jak si to můžeš pamatovat, když ti tak třestí hlava?“ zeptal se Camron.

„Tobě třestí hlava, já jsem jen unavený.“

Celé jeho tělo bylo unavené a plné známého obezřetného očekávání. „Dneska ji uvidím,“ řekl znovu.

Následovala dlouhá pauza.

„Nebudeme tu tak dlouho jako minule.“

To mu dělalo starosti. Poté, co po ní nekonečně dlouho toužil, dospěje vůbec někdy do bodu, kdy ji získá?

Pořád si nemohl vzpomenout, proč byl kdysi toho večera venku. Bylo mu deset a byla to jedna z těch nocí, kdy byl vzduch plný vody. Pamatoval si, že všichni z klanu spali a temnou oblohu osvětloval měsíc v úplňku.

Měl na sobě krátkou tuniku, vstal z postele a natáhl ruce, aby do nich nachytl kapky vody,

a uviděl, jak se v nich odráží měsíční paprsky. Fascinován jakýmsi kouzlem si neuvědomil, jak daleko se s vodou a měsíčními paprsky v ruce vydal, dokud neprošel malým hájkem stromů podél břehu řeky.

Tehdy ji spatřil. Sama, seděla na balvanu a byla napůl otočená, takže viděl jen její profil.

Anna z klanu Grahamů byla o pět let starší než on, a přestože byla mladá, čekalo na ni několik potenciálních nápadníků. Něco, o čem dospělí mluvili, ale on se to nikdy nepokoušel pochopit.

Možná to bylo tou hodinou nebo kouzlem, které si nesl v ruce. Možná to bylo tím tichem, které rušilo jen jemné šplouchání vody, nebo tím jasným měsíčním světlem, které se lámalo skrze vodu, až se podobalo drahokamům rozsypaným u jejích nohou.

Ale nic nebylo tak krásné jako mladá dívka-žena, která si pročesávala mokré vlasy. Se zdviženýma rukama jí bílá košilka přiléhala k vlhké křivce zad a zakrývala nohy, které měla schované pod sebou. Vždycky si myslel, že její modré oči jsou úchvatné, ale tuhle krásu s nimi sdílela i záplava černých hedvábných pramenů, která soupeřila s tmavou nocí.

„Už zase spíš?“ zeptal se Hamilton.

„Jsem opilý,“ přiznal Camron. Hamilton už znal příběh o Anně a oné dávné noci. Jeho bratr by opakované převyprávění neocenil.

„Už konečně cítím nohy,“ zaradoval se Hamilton.

„Chceš vstát?“ Jeho bratr by musel vstát, aby měl Camron vůbec nějakou šanci zvednout se z klády, na které seděli.

„Ne,“ řekl Hamilton.

To bylo... nečekané. Ne sama odpověď, ale způsob, jak to řekl. Znělo to, zamyšleně. Jeho bratr nikdy nebýval zamyšlený.

„Takže zůstaneme tady,“ odpověděl Camron.

„Brzy zase odjedeme k našim hranicím.“

Neuplynul ještě ani den od návratu a jejich myšlenky neustále odbíhaly k nadcházejícím těžkostem. Jejich čas zde byl krátký, ale zdálo se, že i tento klid bude zkalen spory okolních kmenů. Požadavky krále Edwarda byly nevítané a zdánlivě nekonečné.

„Murdag je odvážná dívka, že?“ promluvil Hamilton. „Věř mi, že už se těším na příštích pár dní doma.“

Murdag byla kamarádka z dětství v jejich věku a Annina mladší sestra. Dvojčata se ve hrách a lumpárnách nenechávali nikým zahanbit, ale Murdag měla vždycky ještě nějaké další triky v rukávu. Roky ji nezkrotily.

„To ona včera rozjela tu sázku s počítáním pohárů,“ zabručel.

Hamilton se ušklíbl. „Přesně tak.“

V bratrově hlase zazněl obdiv. To bylo něco nového k zamyšlení. Jakkoli si byli všichni blízcí, nikdo z nich ještě nebyl zasnouben ani neměl rodinu.

„Je pohledná,“ nadhodil, aby bratra otestoval, jestli se jeho myšlenky ubírají tímto směrem.

Nechápal to, protože Murdag pro něj byla prakticky jako sestra. Ale na druhou stranu... on není a nikdy nebude Hamilton.

Hamilton si odfrkl. „Zvlášť když na nás tak vyzyvavě mávala svou číší.“

Včera v noci stála Murdag na balvanu, nohy rozkročené, oheň za sebou. Její výzva k nim nebyla jediným překvapením.

„Neodvrátil jsi pohled,“ napomenul ho Camron.

„To ani náhodou, když měla na sobě tak tenkou košilku a vyzývala nás k souboji v pití.“

Ženské křivky Anniny mladší sestry tak byly všem na očích. Nepochybně je viděl každý. Kromě něj, protože se rozhlížel po Anně, která se bohužel neukázala.

„Zmocnil se mě chtíč,“ povzdechl si Hamilton.

To by nebylo poprvé.

„Nezačínej s tím,“ napomenul ho Camron. Až na to, že včera večer se jeho bratr tvářil, jako by Murdag viděl poprvé. Už teď byl poblouzněný.

„Jak nezačínej? Je nejvyšší čas začít, bratře. Je v našem věku a my jsme se vrátili včas, protože je nezadaná. Jsem šťastný člověk, to tedy vážně jsem.“

Pravděpodobný důvod, proč Murdag nebyla zasnoubená, byl ten, že se nenašel muž, který by měl dost odvahy ji zkrotit. Hamilton neměl ženu právě proto, že se nenašla žádná, kdo by naopak dokázal zkrotit jeho.

Ti dva si byli až příliš podobní, ona byla prakticky jejích sestra, a on si Hamiltonův zájem zřejmě jen domýšlel. Musel si dělat legraci.

Zvedl se mu žaludek. „Proč jsme pili medovinu?“

„Protože jsme oba ještě stáli?“ Hamilton se zarazil.

„Pila s námi i Murdag?“

„Ta už byla dávno pryč, když jsi naléval ten sladký nektar,“ Hamilton si odfrkl. „Seoc tu ještě byl... myslím.“

Pokud ne, tak mu to vytmaví. „Musíme se dostat do postele, abychom se mohli vyspat.“

„Na to už je pozdě. Slunce právě vychází.“

Camron zvedl ztěžklá víčka. Tma noci světlala. Byl odsouzen ke dni plnému pálení žáhy, neustálé žízně a vyčerpání.

Možná by to bylo dostatečné rozptýlení, aby se dokázal Anně vyhnout ještě jeden den.

Píchnutí v hrudi při té myšlence bylo dostatečným důkazem, že tento záměr nedodrží. Bolelo ho vyhýbat se jí, ale ještě víc ho bolelo ji vidět a nemít ji pro sebe.

Hamilton se plácl do stehů a postavil se.

„Dobrá, bratře, dopadlo to nerozhodně, ale varuju tě, rozhodně nehodlám ustoupit ani vycouvat ze sázky, kterou jsme spolu v noci uzavřeli.“

Paže ho brněly, celé tělo protestovalo, když se Camron namáhavě zvedl z klády.

„Byla to sázka, kterou můžeme odložit na později?“ zeptal se Camron. „Protože já ti ochotně přenechám vítězství, abych si mohl lehnout, dokud mě z postele nevytáhne někdo, kdo se odváží přerušit můj spánek.“

„Dobrý nápad, jen se na to vyspi,“ řekl Hamilton až příliš radostně. Jasně znamení, že nevypil tolik Seocovy medoviny jako Camron. A také bylo jisté, že má něco za lubem.

Camron doklopýtal k nejbližšímu stromu, rozvázel si kalhoty a rychle si ulevil. „Proč to veselí, že jdu spát? Dal jsi mi snad do postele bodláky?“

Když se zbavil této naléhavé potřeby, obrátil se k bratrovi, který si také rozvazoval kalhoty.

Hamilton to vždycky dělal jinak než on. Jak to, že je od sebe nedokážou rozeznat?

„Protože zatímco budeš spát,“ řekl Hamilton, „budu mít náskok při dvoření se ženě, kterou miluju.“

Ženu, kterou miluje? Teď už věděl, že jeho bratr o Murdag jen vtipkuje.

„Tak ať ti neuteče. Užijte si to,“ řekl a rozhodl se, že raději půjde spát.

„To tobě utíká čas,“ řekl Hamilton. „Nezdá se ti, že už jsi čekal dost dlouho?“

Znovu se ozval ten zamyšlený tón.

„O čem to mluvíš?“

Hamiltonův úsměv se potměšile zkřivil. „Ale no tak, z té sázky se nevyvlíkneš tím, že na ni zapomeš. Ne, to ti nedovolím. Konečně jsem tě zatlčil do kouta, abys něco udělal, a poté, co jsem Murdag viděl v té tenké košilce, budu muset být ve svém dvoření také houževnatější. Určitě jsem nebyl jediný, kdo si ve světle ohně všiml jejích křivek. Takže oba potřebujeme začít co nejdříve.“

Chtěl jeho si bratr opravdu namlouvat Aninu

sestru? V Camronovi se cosi zachvělo. Cosi varovného, jako úder mečem do břicha nebo pěstí do spánku. Nebezpečně pro zdraví a pohodu.

„Co přesně potřebujeme začít co nejdříve?“

Hamiltonův úsměv se změnil ve smích, ale pak s sebou bolestně cukl. Camron při tom pocítil jakési uspokojení. Možná toho jeho bratr přece jen nakonec také vypil dost.

„Opravdu jsi zapomněl na tu sázku?“ Hamilton se zatvářil překvapeně. „Tak to je dobrý. Jako fakt se na to vůbec nepamatuješ?“

„Řekni mi, o co jde, ale předem říkám, nemám zájem.“ Dnes, kdy měl v úmyslu ležet v posteli až do večerního jídla, neměl na bratrovy legrácky trpělivost.

Hamilton na něj zahrozil prstem. „Tak lehce se z toho nevyvlékneš. Tentokrát ne, protože jestli to uděláš, tak jí... povím o všech těch tvých uplakaných letech, kdy jsi po ní marně šílel. Ne, mám něco lepšího! Řeknu jí, o naší sázce. Pak s tebou nebude chtít mít nic společného.“

Ona existovala vždy jen jedna. „Co jsi to probouha zase provedl?“

„Já nic. To ty jsi vymyslel to sázku,“ odpověděl Hamilton.

Camron přece nikdy nevymýšlel sázky... nebo alespoň jen velmi zřídka.

A nemohl z toho vycouvat, když to jeho bratr bral takhle smrtelně vážně. Ačkoli Hamiltonovi v očích zářily pobavené jiskry, ten zamyšlený tón svědčil o tom, že nežertuje.

„Bratře...“

„Přísahěj,“ Hamiltonovy oči se zúžily, veškerá pobavenost zmizela. „Přísahěj, že dodržíš tu sázku. Řekni mi to, nebo ti zničím jakoukoli šanci, kterou u Anny máš. Už je to moc dlouho, co po ní šílíš. Už není čas otálet. Slyšel jsi radu starších a víš, co se blíží, co čeká všechny horaly.“

„Řekni mi pravdu. O té sázce.“

„Vsadil ses, že se oženíš dřív než já.“

„Ožením dřív než ty?“ Camron řekl. „Co to plácáš? Koho že si to chceš vzít?“

„Murdag. Ožením se s Murdag.“ Hamilton se rychle zazubil. „Což je dokonalé, protože ty jsi přísahal, že předtím než zase odjedeme, vezmeš si za ženu její sestru...“

„Annu,“ dodal Camron.

DRUHÁ KAPITOLA

„Zhoupni mě ještě, prosím!“ loudil Lachie a zatahal Murdag za ruku.

Annina sestra zasténala. „Neměla jsi včera tolik pít.“ Anna z klanu Grahamů popadla jejich mladšího bratra za druhou ruku a Lachie se okamžitě rozběhl, až její sestra klopýtla.

Když Lachie začal padat, Anna se okamžitě natáhla, aby mu pomohla. Jenže ji za ruku chytila sestra a varovně na ni pohlédla.

Anna se narovнала a odvrátila pohled. Lachie, který si ničeho nevšiml, se překulil na břicho, podepřel se a vymrštil se do stoje. S bujarem úsměvem je znovu obě popadl za ruce, aby se zhoupł. Tentokrát se Murdag doširoka rozkročila.

Lachie, Lachlan, byl mnohem mladší než oni dvě. O deset let mladší než šestadvacetiletá Anna a jednadvacetiletá Murdag byla uprostřed. Lachie byl posledním dítětem jejich matky, o to vzácnějším, že při jeho porodu zemřela.

Nikdy se nedozvěděly, jestli si jejich matka všimla synovy křivé levé nohy.

Ovazovali ji plátnem a větvemi. Zlepšila se, ale nikdy se úplně nenarovnala jako jeho druhá noha.

Jeho ducha to však nezbrzdilo. Klan vzal na vědomí jeho nohu a začal mu pomáhat. Někteří to dělali stále, navzdory jejich prosbám.

Utíkej, zhoupni se. Utíkej, zhoupni se. Lachie už byl na tuhle hru příliš velký a těžký, ale dokud o to žádal, Anna a její sestra mu vždy vyhověly.

„Jak se daří tvé hlavě?“ škádlila ji.

„Lépe než mému břichu.“ Murdag uvolnila ruku, potřásla jí a znovu popadla Lachieho. „Měla jsi tam být včera večer. Rozdělalí tři ohně a většina našich přátel se vrátila. Seoc, dvojčata...“

„Raději jsem zůstala doma.“ Anna se významně podívala na jejich bratra.

Když naposledy otevírali sudy s pivem a rozdělávali přídatné ohně, Lachie zakopl a upadl. Jeho popáleniny se později změnilly v jizvy. Od té chvíle si umínila, že jej bude držet stranou a chránit, dokud jeho rostoucí bujnost nedoplní patřičná opatrnost.

Bohužel se obávala, že jeho opatrnost je stejně omezená jako zdrženlivost Murdag.

„Otec se vrátil domů brzy,“ řekla Anna.

„Přišla jsem... počkej, něco mi řekli, že ti nemám zapomenout povědět...“ zamyslela se Murdag.

„A co to bylo?“ Anna na ni chvíli tázavě hleděla, ale když Murdag jen pokrčila rameny, že si nevzpomene, tak dodala: „Zřejmě jsi nepřišla domů

dost brzy, abys s sebou donesla i nějakou myšlenku.“

Murdag se ušklíbla. „Přišla jsem domů dřív než většina ostatních...“

„Chceš říct, že ses připotácela,“ odsekla Anna, ale pak si uvědomila, že to zní dost zahořkle.

Murdag přestala houpat Lachieho a Anna se zastavila. Lachie obě zatahal za ruce, ale ony se nepohnuly.

Nepustil jejich ruce, místo toho se znovu nakláněl dopředu a dozadu.

Anna pohlédla na sestru, která si ji pozorně prohlížela. Bylo třeba se omluvit.

Nezazlívala jí, že častěji musí zůstat doma s Lachiem; čas s bratrem trávila velmi ráda. Pokud by k sobě byla upřímná, musela by přiznat, že ho využívá jako výmluvu, aby se mohla držet stranou od zbytku klanu.

Už se na společných setkáních necítila dobře. Ne tak dobře, jako dřív.

„Doufám, že ses dobře pobavila,“ řekla ve snaze zmírnit svou káravou poznámku. „Jde o to, že si o tebe stále dělám starosti.“

Murdag setřásla Lachieho ruku. „Bratře, musíš se věnovat něčemu jinému, jinak mi upadne ruka.“

Lachie sevřel její ruku ještě víc, dokud ho Murdag jemně nepraštila do paže.

„Au!“ vyjekl Lachie se smíchem.

„Chceš ještě?“ zeptala se Murdag. „Nebo raději utečeš?“

Lachie pustil Anninu ruku a neohrabaně se rozběhl. Anně pukalo srdce, když uviděla, že běží opačným směrem než ostatní kluci, kteří si hráli s klacky a kameny.

Když byl mladší, hrávali si všichni společně. Ale jak dospívali, ostatní kluci toho uměli mnohem víc a Lachie s nimi nedokázal držet krok. Teď si jejich bratra většinou moc nevšímal.

Bála se i toho, že se mu posmívají, ale Lachie se k tomu nikdy nepřiznal. Jeho projevy však už často nebývaly tak veselé jako kdysi.

„Tak co?“ zeptala se Murdag. „Chceš o tom zas mluvit?“

Věděla, na co Murdag naráží, nebo spíš na koho: Na Alana z klanu Macleanů.

S Alanem se kdysi spřátelil jejich přítel Seoc a on ho před třemi lety přijel navštívit.

Pohledný, okouzlující Alan, proletěl klanem Grahamů jako kometa.

Zamilovala se.

Naplno. Beznadějně. Nedokázala mluvit a přemýšlet o ničem jiném.

Ale už víc než rok o něm nechtěla ani slyšet.

„Chtěla sem jen říct, že když jsi opilá, muži, kteří jsou čerstvě doma, toho mohou zneužít...“

Anna věděla, že udělala chybu, když ostražitý pohled Murdag potěměl, ale nebude se jí za svá slova omlouvat. S Alanem dostala lekci a snažila zabránit tomu, aby její sestra někdy zažila něco podobného.

„Chceš tím říct, že mám odehnat každého muže,

který se podívá mým směrem?“ pronesla Murdag ledově.

„Byla by to tak hrozná rada?“ zeptala se. „Mně by se podobné varování taky bývalo hodilo.“

„Ano, možná v případě, že by to byl nějaký cizinec.“ Murdag pevně semkla rty. „Ale komu přesně v Grahamově klanu nedůvěřuješ, Anno? A proč se pořád motáš kolem Lachieho? Víš přece, že chce být samostatný a snaží se, aby ho jeho noha neomezovala?“

Na Grahamově území nebyl nikdo, komu by nedůvěřovala; byl to Maclean, kdo zradil ji i celý jejich klan. A co se týče Lachieho...

„Nebráním mu v samostatnosti...“

Murdag na ni ukázala prstem „Přesně to děláš a děláš to už příliš dlouho. Kdy s tím konečně přestaneš?“

„Možná kdybych ho tenkrát u ohně místo June hlídala já, nespádl by, nepopálil by se a neměl by jizvy!“

„To bylo před lety. Teď už se pohybuje s mnohem větší jistotou.“

„Opravdu?“ zeptala se Anna pochybovačně. „Protože mám dojem, že jsem ho právě viděla spadnout. Možná kdyby...“

„Možná kdyby co?“ Murdag se zatvářila nešťastně. „Tady nejde o Lachieho a jeho schopnosti, a ty to dobře víš. Dokonce jsme se ho snažili učit plavat. Kdy zas budeš taková jako dřív? Anno? Alan z klanu Macleanů ti lhal... lhal nám všem. Ale ty se toho pořád držíš a používáš to jako zbraň proti

nám ostatním. Jsou dny, kdy si říkám, kdo vlastně jsi? A Lachieho od nás stále vzdaluješ.“

Snažili se Lachieho naučit plavat, ale ona se o něj příliš bála a zmařila to.

Přísahala si, že už bude rozumnější, ale pak zamilovala do Alana a zcela propadla jeho kouzlu. Bylo tak snadné se do něj zamilovat. Byl to přítel klanu, byl pohledný, ztělesňoval všechno, po čem toužila. Až na to, že to byl jen lhář. A teď... už bylo všechno v troskách.

Tohle všechno věděla, když uvažovala logicky, ale často byla plná bouřlivých a zmatených emocí, což jejímu rozumu moc neprospívalo.

Nechtěla se se sestrou hádat. Poslední rok se zdálo, že nic jiného nedělají.

Anna věděla, že je to její vina, jen si prostě nedokázala pomoci. Něco v jejím nitru se nechťelo od toho, co se jí stalo, odpoutat.

„Murdag, víš přece...“

„Tady jste!“ ozval se mužský hlas.

Anna se ohlédla přes rameno. Beileag, jejich kamarádka, která byla přibližně stará jako Murdag, šla rychle, její dlouhé nohy potřebovaly o polovinu času méně než nohy ostatních. Hamilton a Camron, kteří ji doprovázeli, s ní vcelku drželi krok.

Vidět Beileag s dvojčaty nebylo běžné.

Když byla Beileag sama nebo s Annou a Murdag, byla vcelku průbojná. V přítomnosti kohokoli jiného však byla zdrženlivá kvůli své matce. Ale to bylo něco, s čím se nedalo nic dělat. Ne, dokud se jí její otec nezastane.

Bylo dobré vidět Beileag trochu uvolněnější, takže když jim usměvavý Hamilton zamával, Anna mu zamávání i jeho úsměv opětovala.

Už věděla, že to byl Hamilton, kdo na ně volal. Nejen podle hlasu, který byl téměř totožný s Camronovým, ale i proto, že Camron, druhé dvojče, byl z nich ten zdrženlivější.

Oba byli přibližně stejně staří jako Murdag a byli svým způsobem dost pohlední. Bylo s podivem, že se ani jeden z nich ještě nezasnoubil.

Možná by se hodili pro její sestru nebo Beileag? Žádný z nich nebyl pro ni, nejen proto, že si dnes našla další šedivý vlas.

Její otec sice říkal, že matce vlasy zešedivěly brzy, ale na tom nezáleželo. Byla to jen připomínka, že její čas namlouvání už minul.

A po zkušenosti s mužem, na kterého dnes nechtěla ani pomyslet, neměla v úmyslu se zasnoubit ani se líbat s jinými muži. Ale Beileag...

Sledovala, jak blízko u Beileag Camron kráčí. Měl o ni zájem, byl to ten důvod, proč šli spolu?

Byli téměř stejně vysocí, Beileag štíhlá a pružná, Camron krácel s lehkostí, která ji u muže jeho síly vždy překvapovala.

Když ty dva viděla pohromadě, cosi jí sevřelo srdce. Nejspíš to byla připomínka hádky s Murdag o tom, jak moc se za poslední rok změnila.

Ať se stalo cokoli, nechtěla dopustit, aby jí minulost zničila všechna přátelství.

Hamilton se přiblížil k Murdag. „Jak se dnes cítíš, Murdag?“

„Bezpochyby líp než ty,“ odpověděla Murdag.

Když jí sestra věnovala krátký pohled, Anna věděla, že zbytek jejich rozhovoru je prozatím u konce.

Hamilton jí věnoval vítězoslavný úsměv. „Zdá se, že bys chtěla, abych byl pod obraz, ale musím tě zklamat, děvče, jsem stejně při síle jako kdykoli jindy.“

„To tedy není,“ namítl Camron. „A celé ráno ti to dává za vinu.“

„Mně?“ Murdag si položila ruku na hrud. „Oba jste ochotně souhlasili.“

„S čím jste souhlasili?“ zeptala se Anna podezíravě.

Murdag našpulila rty, jako by se dobře bavila, ačkoli jí při pohledu na sestru světlo v očích trochu pohaslo. „Možná jsem dvojčata vyzvala k soutěžení v pití?“

„Navíc ještě vylezla na ten velký balvan...“ Beileag sepjala ruce.

Na ten balvan ji musel někdo vynést, nebo musela mít zadek ve vzduchu, než se dostala nahoru. „Ty jsi vážně vylezla na ten velký balvan?“ Anna se zeptala.

„Jak jinak by mě asi bylo slyšet?“ ohradila se dotčeně Murdag.

Anna ji chtěla pokárat, ale ne přede všemi. Její sestra byla vždycky až příliš troufalá a ráda riskovala, ale dvojčata byla proslulá svými výzvami, sázkami a tím, že dokážou vypít víc, než kdokoliv z klanu.

„Dvojčata nikdo v pití piva nepřekoná.“

„*Mě* nikdo nepřekoná,“ řekl Camron.

„Myslím, že myslíš *mě*,“ uchechtl se Hamilton.

Camron obrátil oči v sloup, ale pak se zahleděl Anně do očí.

Jestli měla dojem, že na ní spočinuly o něco déle, tak to bylo jenom... v jejích představách.

Když byl Camron ještě dítě, zíral na ni a všichni o tom mluvili. Připadalo jí to docela milé, i když nechápala, proč to dělá.

Ale jak dospíval, přistihovala ho při tom čím dál méně a během doby, kdy byla s Alanem, to přestalo úplně. Takže ta představa, že se na ni teď dlouze dívá, nemohla být reálná, ledaže by si také jako ona povšiml jejích šedivých vlasů.

„Byli pryč celé dlouhé měsíce,“ řekla Murdag. „Doufala sem, že je doženu.“

„To ani náhodou,“ ozval se Hamilton. „Ale bylo zábavné, jak ses snažila.“

„Zábavné?“ ohradila se Murdag dotčeně. „Držela jsem s tebou krok, dokud Camron nenavrhl medovinu.“

Camron vydal nějaký přidušený zvuk. „Já že jsem navrhl Seocovu medovinu?“

Anna byla stejně šokovaná jako on. Camron se svýma vyrovnanýma pozornýma hnědýma očima, přilévá olej do ohně? Byl to on, kdo obvykle pomáhal hasit následky Hamiltonových žertů.

Hamilton ho loktem udeřil do žeber. „Všichni se chystali spát, my jsme byli ještě vzhůru, a ty sis myslel, že medovina rozhodne, kdo vyhraje sázku.“